

ter, jf. også hertil bemærkningerne til § 20, stk. 1. I sager, hvor der ikke sker underkendelse af afskedigelsen, kan der i stedet tilkendes en godtgørelse, der ikke kan overstige 78 ugers løn, jf. ligebehandlingsloven § 16, stk. 2 og ligelønsloven § 3, stk. 3.

Nævnet kan ikke træffe afgørelse om erstatning.

Det foreslås i stk. 2, at nævnet skal kunne behandle klager fra en lønmodtager om brud på bestemmelser i kollektive overenskomster om diskrimination på grund af køn, hvis klageren godtgør, at der ikke iværksættes fagretlig behandling af klagen. Dette svarer til bestemmelsen i arbejdsretsloven § 11, stk. 2, hvoraf det fremgår, at en lønmodtager kan anlægge sag ved de almindelige domstole om påståede løntilgodehavender mv., såfremt den pågældende godtgør, at vedkommende faglige organisation ikke agter at iværksætte fagretlig behandling af kravet. Det er hensynet med denne bestemmelse, at personer, der mener sig diskrimineret på grund af køn, kan få behandlet en sag ved nævnet, når sagen ikke vil blive behandlet ad fagretlig vej.

Efter stk. 3 kan nævnet ikke behandle klager, der kan indbringes for en anden forvaltningsmyndighed, før denne har truffet afgørelse i sagen.

Det anførte indebærer f.eks., at en afgørelse om afskedigelse mv., der er truffet af en selvstændig styrelse, ikke kan indbringes for nævnet, før vedkommende departement har truffet afgørelse i sagen. I tilfælde, hvor der kan klages over private institutioner mv. til offentlige myndigheder, skal også denne klagemulighed være udnyttet, før der kan klages til nævnet.

I stk. 4 foreslås, at klagenævnet ikke skal kunne behandle en sag, der allerede verserer ved domstolene.

En klager kan altid trække sin klage tilbage og derved stoppe nævnsbehandlingen, såfremt klageren ønsker, at sagen skal behandles i andet forum. Dette kan – hvis klageren ønsker det – komme på tale, såfremt den faglige organisation tilkendegiver, at den uanset en tidligere beslutning om ikke at ville føre sagen i det fagretlige system nu er indforstået med at iværksætte fagretlig behandling.

Efter stk. 5 kan sagens parter ikke anlægge sag ved domstolene, så længe sagen verserer for nævnet. Bestemmelsen har til formål at beskytte klageren mod at blive frataget den mere lempelige adgang til prøvelse af sagen, som nævnsordningen indebærer, ved at indklagede indbringer sagen for domstolene.

Bestemmelsen er selvsagt ikke til hinder for, at klageren selv trækker sin klage tilbage og herefter anlægge sag ved domstolene.

Til § 20

Det foreslås i stk. 1, at nævnet skal afvise sager, der ikke skønnes egnet til behandling ved nævnet.

Som anført i bemærkningerne til § 18 forudsættes nævnet alene at behandle sager på skriftligt grundlag. Nævnet kan således bl.a. ikke foranstalte bevisførelse, herunder afhøring af parter og vidner.

Nævnet vil derfor skulle afvise klager, hvis behandling forudsætter en egentlig bevisførelse. Nævnet må også i øvrigt afvise sager, som skønnes mere egnede til behandling ved domstolene, eller som det i øvrigt må give anledning til betænkelighed at behandle i nævnet. Det kan bl.a. være tilfældet, hvor sagen omhandler seksuel chikane eller hvor en arbejdstager har nedlagt påstand om underkendelse af afskedigelse.

Efter stk. 2 kan nævnet endvidere afvise at behandle en sag, hvis det må anses for åbenbart, at der ikke kan gives klageren medhold.

Der vil i nævnets forretningsorden kunne fastsættes regler, hvorefter sekretariatet bemyndiges til at træffe afgørelse om afvisning af klager efter bestemmelsen.

Til § 21

Nævnet skal efter lovforslaget træffe administrativt endelige afgørelser i sager om forskelsbehandling på grund af køn. Når nævnet derfor har afgjort en sag, kan den ikke efterfølgende prøves ved andet administrativt organ, hvorimod sagen kan prøves ved domstolene.

Det foreslås i stk. 2, at afgørelserne offentliggøres. Nævnet er, som nævnt under bemærkningerne til § 18, underlagt reglerne i forvaltningsloven og dermed også reglerne om tavshedspligt. Afgørelserne vil derfor blive anonymiseret inden offentliggørelse. Det vil blive fastsat i forretningsordenen, at afgørelserne skal indeholde oplysninger om stemmeafgivelsen, hvis afgørelsen ikke er truffet enstemmigt for derved at give sagens parter mulighed for at lade udfaldet af stemmeafgivelsen indgå i overvejelserne om, hvorvidt sagen skal indbringes for en domstol.

Til § 22

Nævnsafgørelsen er efter lovforslaget administrativt endelig, men sagen kan indbringes for domstolene, hvorved der sker en ny prøvelse af sagens faktiske og retlige forhold, uafhængigt af nævnets afgørelse, og hvor der eventuelt vil kunne fremlægges nye oplysninger.

Hvis en afgørelse fra nævnet ikke efterleves, kan ministeren for ligestilling, hvis klageren anmoder herom, indbringe sagen for domstolene. Hensigten med stk. 2 er at sikre en effektiv gennemførelse af nævnets